

PRESIDENT WILSON EN ZIJN VERLOOFDE.
President Wilson van Amerika, die zich onlangs geëngageerd heeft met Mrs. Norman Galt, gekiekt tijdens een autotocht met zijn verloofde en haar moeder. *(V.F.B.)*

DE BEWAPENING VAN AMERIKA.
Amerika gaat steeds voort zich meer en meer te wapenen. Op verschillende strategische punten aan de kust worden versterkingen aangebracht en batterijen opgericht. Onze foto brengt een dergelijke batterij in beeld, met een 12-inch-kanon, een wapen, waarvan de uitwerking niet minder hevig is dan van de vermaarde 42-cms. *(V.F.B.)*

rijden, zwemmen, schieten, koken, naaien, lezen en schrijven, ik behoef niets meer te leeren."

Krone glimlachte. „Niets meer? Kind, er zijn nog honderden dingen te leeren om een jonge dame te zijn."

„Jonge dame!" lachte zij. „Ik weet genoeg om u gelukkig te maken, dus vermoei daar uw hoofd maar niet mee."

Toen zij den bungalow bereikt hadden, die hun bescheiden woning was, trad er een heer uit te voorschijn. Het was een lange, man met een koud, cynisch gelaat, waarop een wrevelige trek verscheen, toen hij de intieme verstandhouding bemerkte tusschen het jonge meisje en haar begeleider.

„Mijnheer Krone?" vroeg hij.

„Zoo is mijn naam," antwoordde Krone rustig. „Wat verschaft mij de eer van uw bezoek?"

„Dat zal ik u onmiddellijk zeggen," was het antwoord. Toen, met een snellen blik op het jonge meisje, dat nog steeds aan den arm van haar pleegvader hing, ging hij voort:

„Twaalf jaar geleden werd door u een kind gevonden, dat op een claim was achtergelaten, die door u juist gekocht was. Ze heette toen Carlton's claim."

Krone, die gedurende deze woorden den vreemdeling in verbazing had aangestaard, maakte zacht zijn arm los uit den krampachtigen greep van het meisje en fluisterde: „Ga in de andere kamer, lieve!"

Zij wilde gehoorzaam doen, wat haar pleegvader haar zei, toen de vreemdeling tusschenbeide trad.

„Ik geloof dat het beter is, als zij hoort wat ik te zeggen heb. Het betreft haar."

Krone schrikte en instinctief sloeg hij beschermend den arm om het meisje heen.

„Wel," zei hij kortaf. „Wat is er met het meisje dat ik op Carlton's claim vond? Zij behoort mij nu!"

Er was een dreigende klank in zijn stem, die den vreemdeling niet ontging.

„Ik vrees, mijnheer Krone," antwoordde hij zoetsappig, „dat er iemand in Engeland is, die een wettelijk recht op uw pleegdochter heeft."

„Wien meen je?" vroeg hij somber.

„Achttien jaar geleden," ging de vreemdeling voort „waren Geoffrey Carlton en zijn vriend Felix Strong verliefd op dezelfde vrouw. Carlton trouwde haar en kort daarna wist Strong onder den schijn van vriendschap zijn vriend te bewegen een goudmijn hier te gaan exploiteeren. Een jaar later keerde Strong terug met de mededeeling aan Carlton's vrouw, dat haar man gestorven was."

Hij zweeg en keek naar het meisje aan Krone's zijde. Ze zag hem aan met wijde, verwonderde oogen, waaruit hem bleek, dat zij van zijn woorden niets begreep, maar Krone begreep hem des te beter en den vloek die op de verlaten claim gerust had, als werd ze bezocht door Carlton's geest, voelde ook hij zich ten offer vallen en wat eens een mysterie geweest was, werd nu een gruwelijk feit.

„Eenigen tijd later," ging de vreemdeling voort, „huwde Strong de weduwe van zijn vriend en reisde met haar en Daisy, het dochtertje van Carlton, naar Melbourne. Op zekeren dag, toen het kind ongeveer vijf jaar oud was, werd ze vermist. De moeder heeft haar kind nooit teruggezien en algemeen werd aangenomen, dat het gestolen was."

Krone drukte het sidderende meisje nauwer tegen zich aan.

„Kort geleden stierf mevrouw Strong en haar man bekende haar kort voor heur dood, dat hij het kind in het geheim had meegenomen en naar de mijn gebracht had, waar hij den vader gedood had. Hij beloofde zijn stervende vrouw eenigszins goed te maken wat hij misdaan had en stelde werkelijk een nauwkeurig onderzoek in naar het kind, dat hij gehaat had als den vader. Het onderzoek bracht aan het licht, dat het kind uw pleegdochter is, mijnheer Krone!"

Krone slaakte een diepe, smartelijke zucht.

„Die man, wiens agent u is, kon toch niet meenen haar van mij te nemen, na al die jaren?" riep hij woest uit.

„Hij beloofde het op haar moeders verzoek," was het antwoord, „en hij vermaakte het meisje zijn geheele vermogen, doch juist toen hij de tijding kreeg, dat het kind hier gevonden was, stierf hij plotseling."

„Dood! Dan blijft ze hier! Dan heb ik de meeste rechten!"

„Het spijt mij u te moeten teleurstellen, mijnheer Krone," ging de bezoeker voort. „Als zaakgelastigde van den heer Strong, heb ik order Daisy Carlton met mij naar Engeland te nemen, anders verliest zij de geheele fortuin haar door haar stiefvader nagelaten."

„Engeland!" riep het meisje verwonderd uit. „Naar Engeland gaan en vadertje verlaten? O, neen dat kan ik niet! Zeg dien vreeselijken man, dat ik dat niet doen wil, vadertje!" Ze staarde haar pleegvader met smeekenden blik aan.

„Ik geloof niet dat de heer Krone u hierin helpen zal, juffrouw Carlton!" zei de zaakgelastigde op koelen toon. „Het zou verkeerd wezen als hij zijn invloed aanwendde om u een fortuin te doen wegwerpen, en u over te geven aan de liefdadigheid van een man, die geen bloedverwant van u is." Het meisje zag hem aan met vlammende oogen en haar lippen beefden, terwijl ze trotsch zei: „Het is geen liefdadigheid. Hij heeft mij noodig, omdat hij mij liefheeft. Is 't niet, vadertje?" Krone beet zich op de lippen. „Hij heeft mij noodig, omdat hij mij liefheeft!" God alleen wist, hoe waar deze woorden waren. De onschuldigheid in haar woorden trilden smartelijk in hem door. Waarom zou hij haar niet bij zich houden? Zij was zijn eigendom door de wetten der liefde en dankbaarheid. Hij behoefde slechts te zeggen „neen" en ze bleef bij hem. Ze zou hem niet verlaten voor het gewetensgeld van den man die haar vader vermoordde. Maar was dat niet zelfzuchtig? Mocht hij haar berooven van alle genot en gemakken, die de beschaafde wereld den gefortuneerden aanbiedt en haar doen blijven in het ruwe mijnwerkerskamp met geen ander gezelschap dan het zijne?

Hij nam haar handen in de zijne. „Het is beter dat je gaat, lieve! Ik zal beter kunnen werken als ik geen kleinen last hier meer heb."

Gedurende de dagen die volgden, was Krone onafgebroken aan het werk. Dag en nacht vocht hij tegen den demon der wanhoop die hem tegengrijnsde als hij dacht aan de lange, eenzame jaren die voor hem lagen.

Eindelijk was alles klaar en vertrok zij na een smartelijk afscheid.... Een week later terugkeerende van de Kronekind-mijn zag hij, zijn woning naderende, iets wits fladderen in de deuropening, iets dat hem den adem deed stokken in de keel. Hij strekte de armen uit. — 't Was 't kindje.

„O, vadertje, vadertje! Ik kon niet gaan! Ik kon je niet alleen laten. Ik ging tot de stad, gaf mijnheer Sharpe zijn afscheid en rende terug naar jou — waar mijn hart is."

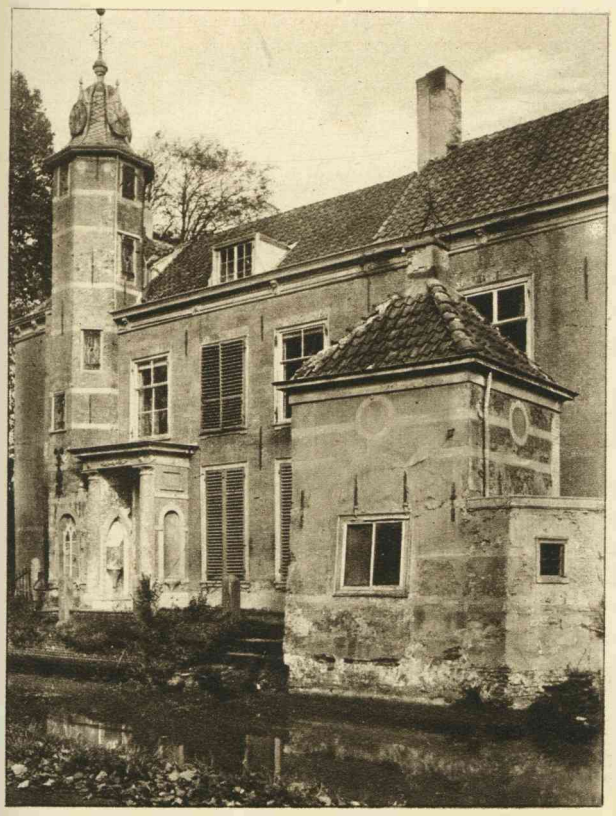
„Kind! Heb je alles opgegeven? Al dien rijkdom om naar de Gele Heuvels terug te keeren?"

„Ja! Ik ben Krone's kind, wat ik altijd was, en altijd blijven wil." — „Krone's kind!" fluisterde hij. „Vertel me, lieveling, wil je Krone's vrouw zijn?"

„Ja Krone!" zei ze eenvoudig en oprecht.

DE OOSTERHOUTSCHE LIEDERTAFEL „AURORA".
Een groep van leden der Oosterhoutsche liedertafel „Aurora", genomen ter gelegenheid van het zilveren jubileum van haar Directeur, den heer Dorrenboom, die als dirigent een internationalen naam heeft. *(V.F.B.)*

VERDWIJNEND STADSSCHOON.
Het „Huis te Hoorn" te Rijswijk (Z.-H.), dat bestemd is binnenkort te worden afgebroken. Het gebouw, dat reeds dateert uit het begin der 16e eeuw, vertoont duidelijk het spoor der sinds zijn stichting vervlogen eeuwen.

VAN ONS KRANIG VLIEGERCORPS.
De bekende Nederlandsche vliegenier, luitenant M. van Meel (in burger) met zijn zelf geconstrueerd watervliegtuig, verpakt op een auto. Naast den vliegenier staat zijn monteur; de twee andere personen zijn militaire helpers. De opname werd gemaakt in het vliegkamp Gilze-Rijen.